

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobkyně: **Altman AZ s. r. o.**, IČ 26368609
sídlem Václavské náměstí 788, 110 00 Praha 1
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. PK-DSH/2898/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 12. 7. 2019 v 16:30 hod. nezjištěný řidič vozidla tov. zn. BMW 740D, RZ: X, jehož provozovatelem byla žalobkyně, překročil nejvyšší dovolenou rychlost na vozovce pozemní komunikace ul. Folmavská v Plzni, v úseku mezi křižovatkami s ul. Borská a u Panasonicu, ve směru jízdy z centra města, o 15 km/hod., když uvedenému vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 68 km/hod., po zohlednění odchylky měření +/- 3 km/hod. rychlost jízdy 65 km/hod. v místě, kde měla být obecnou úpravou stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/hod.
2. Dne 5. 5. 2020 vyzval Magistrát města Plzně, odbor správních činností (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), žalobkyni, aby se dostavila dne 26. 5. 2020 k podání vysvětlení k prověření přestupku. Dne 11. 5. 2020 doručila žalobkyně prostřednictvím své datové schránky správnímu orgánu prvního stupně své sdělení, že vozidlo řídil M. A., bytem M. v Ch. a že žalobkyně odpírá výpověď, protože by jí mohla způsobit riziko stíhání pro přestupek sobě nebo osobě blízké. Výzvou ze dne 27. 5. 2020 správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni ke sdělení data narození M. A. tak, aby mohl být identifikován. Dne 1. 6. 2020 sdělila žalobkyně prostřednictvím své datové schránky správnímu orgánu prvního stupně datum narození M. A. (dále jen „*řidič*“). Dne 11. 6. 2020 marně vyzval správní orgán prvního stupně řidiče, aby se dostavil dne 18. 6. 2020 k podání vysvětlení k prověření přestupku. Usnesením ze dne 18. 6. 2020, č. j. MMP/184527/20, správní orgán prvního stupně odložil věc podezření ze spáchání přestupku neznámým řidičem.
3. Správní orgán prvního stupně následně vydal příkaz ze dne 29. 6. 2020, jímž vůči žalobkyni zahájil řízení o opakovaném porušení § 10 odst. 3 a opakovaného přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), shledal žalobkyni jakožto provozovatele vozidla vinnou ze spáchání tohoto přestupku a uložil žalobkyni pokutu 500 Kč. Žalobkyně podala proti příkazu odpor, v němž uvedla, že sdělila totožnost řidiče a řidič spáchání přestupku doznal – přestupkové řízení mělo být tedy vedeno proti řidiči a nemělo být zahajováno se žalobkyní.
4. Správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení a dne 3. 11. 2020 provedl dokazování mimo ústní jednání a marně žalobkyni vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 11. 1. 2021 rozhodnutí č. j. MMP/005804/21 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž uznal žalobkyni vinnou z porušení § 10 odst. 3 a přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil jí pokutu 500 Kč.
5. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v jehož odůvodnění namítla, že sdělila správnímu orgánu prvního stupně totožnost řidiče, řidič se ke spáchání přestupku doznal, přestupkové řízení mělo být tedy vedeno proti řidiči a nemělo být zahajováno se žalobkyní. Žalobkyně uvedla, že správnímu orgánu prvního stupně byla známa totožnost řidiče, a to jednak ze sdělení žalobkyně a dále z vyjádření (doznání)

samotného řidiče. Žalobkyně vzhledem k doznání řidiče popřela, že by se řidič k předvolání k podání vysvětlení nevyjádřil. Dále namítla (mj.), že na předmětné pozemní komunikaci je stanovena dopravní značkou B20 nejvyšší dovolená rychlost 70 km/hod., tudíž nejvyšší dovolená rychlost nebyla překročena. Žalobkyně navrhla doplnit dokazování o ohledání místa a výpověď řidiče.

6. Žalovaný opatřil vzhledem k odvolacím námitkám žalobkyně vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, ze dne 16. 4. 2021, č. j. MMP/115042/21, podle něhož nebyla nejvyšší dovolená rychlost na předmětné komunikaci místní úpravou zvýšena. Dále zajistil fotografie ze serveru google.cz/maps (google street view), které potvrzovaly toto vyjádření. K tomu žalobkyně

v odvolacím řízení uvedla v podání ze dne 5. 5. 2021, že je nepřípustný důkaz vyjádřením správního orgánu prvního stupně, který vydal prvoinstanční rozhodnutí. Dále navrhla doplnit dokazování o pasport komunikace, o ohledání místa, nebo podle § 50 odst. 2 správního řádu uložit žalobkyni opatřit důkaz o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti. Dále navrhla doplnit dokazování o výpověď řidiče, a to konkrétně k tomu, že řidič vozidlo vskutku řídil. K fotografiím z internetu žalobkyně uvedla, že nespornuje, že na začátku komunikace není dopravní značka umístěna, ale tvrdila, že je umístěna až za křižovatkou, kdy toto místo fotografie nezobrazují.

7. Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2021, č. j. PK-DSH/2898/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) žalovaný prvoinstanční rozhodnutí změnil v části identifikace žalobkyně a ve zbytku ho potvrdil.

II.

Žaloba

8. Žalobkyně v prvním okruhu žalobních námitek namítla, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele, protože správnímu orgánu byla známa totožnost řidiče. Žalobkyně popřela, že by řidič na předvolání k podání vysvětlení nijak nereagoval, protože řidič na něj reagoval písemným přípisem, ve kterém uvedl, že vozidlo řídil, a proto k věci nebude vypovídat do té doby, než bude zahájeno přestupkové řízení. Své tvrzení, že řidič reagoval na výzvu k podání vysvětlení, žalobkyně podpořila odkazem na podání řidiče s doručenkou v příloze žaloby. Ač bylo podání řidiče odesláno z datové schránky žalobkyně, nepředstavuje to důvod k tomu, aby k podání řidiče nebylo přihlíženo. „*Jednalo se o zjevný omyl, když žalobce předal podání své asistentce k odeslání, ta jej však odeslala z datové schránky společnosti, namísto jeho osobní.*“ Podání řidiče nevykazovalo vady formy ani obsahu – žalobkyně přitom odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 33 Cdo 2743/2013. Žalobkyně poukázala na to, že podání podepsal M. A. s uvedením svého data narození a adresy trvalého pobytu. Měl-li správní orgán podání za neúplné, měl postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu a podatele vyzvat k odstranění vady podání. Žalobkyně dále namítla, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele, protože správní orgán neprovedl dostatečné kroky ve vztahu ke zjištění totožnosti řidiče před zahájením řízení i pro případ, že by řidič na výzvu k podání vysvětlení nereagoval. Tvrzení žalobkyně, že řidičem byl její jednatel, bylo totiž věrohodné, a proto měl správní orgán řidiče opakovaně obeslat, nereagoval-li na prvou výzvu k podání vysvětlení, a to případně i za současného využití pořádkových opatření, tj. uložení pořádkové pokuty. Žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2017, č. j. 30 A 122/2016-24, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22, a ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 –

21. Žalobkyně popřela, že by její úkony ve správním řízení byly obstrukční. Správní orgán si podle žalobkyně měl vyžádat od obecní policie originál fotografie v elektronické podobě, který by umožnil porovnat obličej na fotografii s podobou oznámeného řidiče. Takové zjištění by podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu mohlo být významné pro posouzení věrohodnosti tvrzení žalobkyně.

9. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že její tvrzení o umístění dopravní značka B20a, stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/hod., nebylo vyvráceno. Internetový snímek je neprůkazný, neboť zachycuje jen malou část komunikace. Oznámení přestupku není důkazem. Odkaz na výstup z rychloměru není relevantní, protože se odvíjí od tam nastaveného údaje o nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/hod., aniž by bylo zřejmé, kdo a kdy tento údaj do rychloměru nastavil. A konečně vyjádření jiného úředníka správního orgánu prvního stupně, který vydal prvoinstančního rozhodnutí, není s to prokázat skutečný stav dopravního značení, protože prokazuje jen to, jaké značení v místě mělo být, nikoli jaké ve skutečnosti bylo. Řidič si nemůže sám činit úsudek o legalitě značky, která se nachází u cesty, a musí ji respektovat. Správní orgány pochybily, pokud neprovedly důkazy navržené žalobkyní – výpověď řidiče a ohledáním místa, příp. měly postupovat podle § 50 odst. 2 věta druhá správního řádu. Skutkový stav tak nebyl bez důvodných pochybností zjištěn. Nebylo možné vyloučit, že by provedení žalobkyní navržených důkazů vedlo k jiným skutkovým zjištěním. Žalobkyně se nedomáhala dokazování negativní skutečnosti, nýbrž dokazování svého tvrzení, že se dopravní značka v místě nachází.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě a jeho doplnění ze dne 4. 10. 2021 uvedl, že řidič na výzvu k podání vysvětlení nereagoval. I kdyby však mělo být na podání žalobkyně současně nahlíženo jako na podání řidiče, který je jejím jednatelem, správní orgán nebyl povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vady podání. Řidič byl totiž následně zastoupen obecným zmocněncem P. K., známým svými obstrukčními praktikami. Řidič jako přestupce byl opakovaně řešen správním orgánem a vždy byl v určité fázi řízení zastoupen buď P. K., nebo s ním spolupracujícími zmocněnci (např. v řízení vedeném u zdejšího správního orgánu pod sp. zn. ZN/986/DSH/20 figuroval zmocněnec Ing. M. J. a následně advokát Mgr. Voříšek nebo v řízení sp. zn. ZN/27/DSH/21 byl zastoupen právě P. K.). Je tedy zřejmé, že řidiči žalobkyně mají sjednáno pojištění proti pokutám a cíleně a soustavně využívají procesních obstrukcí profesionálních obecných zmocněnců (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2021, č. j. 1 A 26/2020-34). Jelikož jde o obstrukční taktiku, nejsou správní orgány povinny reagovat výzvou k odstranění vad podání a k podáním nemusejí vůbec přihlížet (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, nebo ze dne 24. 8. 2021 č. j. 1 As 145/2021 - 41, body 38 a 39). Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020 č. j. 7 As 436/2018-38, podle něhož: „Zdejší soud aproboval nezahájení řízení o přestupku i v situaci, kdy označený řidič ve vyjádření uvedl, že přestupek spáchal, avšak odepřel podání vysvětlení, jelikož by to vedlo k jeho obvinění.“ Pokud řidič učiní doznání, ale odmítne se dostavit k podání vysvětlení, není to důvod pro zahájení řízení vůči řidiči. Pokud jde o opakované předvolání řidiče, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018-40. Judikatura citovaná žalobkyní se nevztahuje k případům, kdy provozovatel vozidla sdělil identifikaci osoby řídící vozidlo a odmítl vypovídat (srov. rozsudek Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22). Žalovaný poukázal na to, že ve správním spise není založeno žádné doznání řidiče doručené z datové schránky žalobkyně.

11. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zmocněnci spojení s P. K. tuto obstrukční námitku uplatňují opakovaně v různých řízeních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č.j. 3 As 72/2018 – 34).
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

13. Vzhledem k tomu, že s tím oba účastníci vyjádřili výslovný souhlas (žalobkyně v žalobě a žalovaný ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Žaloba je nedůvodná.
16. Soud předeseílá, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
17. První okruh žalobních námitek není důvodný.
18. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a

věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

21. Prvoinstanční rozhodnutí bylo na str. 4 odůvodněno následovně: „Správnímu orgánu se přes veškerou snahu nepodařilo ustanovit konkrétní osobu řidiče uvedeného vozidla v době spáchání předmětného přestupku. Ačkoliv provozovatel vozidla sdělil za řidiče vozidla osobu M. A., správní orgán nemá kromě tvrzení provozovatele vozidla žádný relevantní důkaz, že řidičem vozidla v době spáchání přestupku byl skutečně jmenovaný. Rovněž nebyl zjištěn žádný nezúčastněný svědek, který by mohl správnímu orgánu sdělit totožnost osoby, která vozidlo v uvedeném úseku řídila, a na podkladě zaslání oznámení přestupku již správní orgán neměl žádnou další možnost, jak zjistit osobu řidiče uvedeného vozidla v době spáchání shora popsaného přestupku, věc v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky dne 18. 6. 2020 usnesením vedeným pod č. j. MMP/184527/20 odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“ Na str. 6 a 7 správní orgán prvního stupně doplnil: „Společnost Altman AZ s.r.o. coby provozovatel vozidla RZ: X evidovaný v centrálním registru vozidel ke dni spáchání uvedeného přestupku sice písemně sdělil správnímu orgánu údaje k osobě, která měla předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit, avšak vzhledem k tomu, že tato se na základě zaslání předvolání k podání vysvětlení k dané věci žádným způsobem nevyjádřila, neměl správní orgán za stavu absence dalších objektivních podkladů a případných svědků žádnou další možnost, jak zjistit osobu řidiče uvedeného vozidla v době spáchání shora popsaného přestupku. Pokud správní orgán nezjistí totožnost skutečného řidiče a nedojde k jeho postihu, odpovídá provozovatel vozidla uvedený v centrálním registru vozidel za přestupek provozovatele vozidla, přičemž zákon o provozu na pozemních komunikacích je v tomto ohledu striktní a jednoznačně stanovuje, že osobou provozovatele je pouze ta osoba, která je uvedena jako provozovatel v centrálním registru vozidel (dle ustanovení § 2 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2020). Takovou osobou je dle výpisu z centrálního registru vozidel společnost Altman AZ s.r.o., a tudíž na ni dopadá odpovědnost za spáchání přestupku provozovatele vozidla, ke kterému došlo v souvislosti se spáchaným přestupkem ze dne 12. 7. 2019.“
22. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný na str. 5 uvedl: „Správnímu orgánu I. stupně bylo doručeno sdělení o totožnosti řidiče, bez uvedení bližších podrobností s tím, že odvolatelka v této věci dále odpírá výpověď. Jedná se o typizované sdělení o totožnosti řidiče, které standardně používají zmocněnci okolo p. K. a s ním spolupracujícího advokáta Mgr. Voříška. Správní orgán I. stupně proto předvolal pana A. (který je současně jednatelem odvolatelky) podání vysvětlení. Ten se však k podání vysvětlení bez omluvy nedostavil. Není přitom pravdou, že by pan A. podal vysvětlení písemně. Žádné takové podání nebylo správnímu orgánu doručeno a není tudíž ani součástí spisu.“ Na str. 7 doplnil: „V nyní posuzovaném případě je skutková situace v zásadě shodná jako ta, z níž vycházel Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku. Provozovatelka vozidla, zastoupená obecným zmocněncem známým svými obstrukčními praktikami sdělila, že řidičem vozidla byl její jednatel a dále k věci odmítla vypovídat, přičemž sdělený řidič na výzvu k podání vysvětlení nereagoval. Tento procesní postup odpovídá jedné z procesních taktik obecných zmocněnců spojených s osobou advokáta Mgr. Voříška, spočívající v tom, že provozovatel vozidla sdělí, že vozidlo řídil sám (v případě fyzické osoby) nebo že jej řídil člen jeho statutárního orgánu (v případě právnické osoby) a následně buď tvrdí, že důkazy byly dostatečné k potrestání sděleného řidiče, je-li vedeno řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, nebo naopak že dostatečné k potrestání řidiče nebyly, je-li vedeno řízení o přestupku se sděleným řidičem (srov. např. věc vedenou u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 436/2018). V daném případě se jednalo o účelový procesní postup provozovatele

vozidla, který na jedné straně za řidiče označil svého jednatele a na straně druhé odmítl k věci dále vypovídat. Za této situace bylo plně postačující, když správní orgán sděleného řidiče obeslal toliko jednou výzvou k podání vysvětlení a následně poté, co sdělený řidič a jednatel provozovatelky v jedné osobě pan Altman nereagoval, věc podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích odložil a zahájil řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 téhož zákona s odvolatelkou coby provozovatelkou vozidla. Zdejší správní orgán proto uzavírá, že má za to, že správní orgán I. stupně učinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku a řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích zahájil v souladu se zákonem. Dlužno dodat, že důvodem pro zahájení řízení proti řidiči, tím spíše pro rozhodnutí o jeho vině, by nemohlo být ani jeho obecné doznání k řízení vozidla za současného odepření další výpovědi, neboť takovéto obecné doznání prosté konkrétních skutkových tvrzení by nebylo možno ani posoudit z hlediska jeho věrohodnosti. To platí tím spíše, vystupuje-li v řízení obecný zmocněnec, který natakovémto procesním postupu zakládá svoji procesní obstrukční strategii.“

23. Soud shrnuje, že správní orgány v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí dovodily odpovědnost žalobkyně jako provozovatele vozidla za přestupek z toho, že se přes veškerou snahu nepodařilo ustanovit konkrétní osobu řidiče uvedeného vozidla v době spáchání předmětného přestupku, kdy jediný údaj o osobě řidiče poskytla žalobkyně, ale řádně předvolaný řidič se k věci nevyjádřil, tudíž věc řidiče jako přestupce byla odložena. Žalovaný doplnil, že žalobkyně, jako v ostatních případech zastoupených zmocněnci jedné skupiny, odepřela výpověď, a předvolaný žalobkyní identifikovaný řidič se k podání vysvětlení bez omluvy nedostavil a k věci se nijak nevyjádřil.
24. Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku žalobkyně jako provozovatele z důvodů, že správnímu orgánu byla známa totožnost řidiče, řidič na předvolání k podání vysvětlení reagoval písemným přípisem, ve kterém uvedl, že vozidlo řídil, a proto k věci nebude vypovídat do té doby, než bude zahájeno přestupkové řízení.
25. Soud k této žalobní námitce uvádí, že je nedůvodná již jen z toho důvodu, že obsah správního spisu vyvrací žalobní tvrzení, že řidič písemně sdělil správnímu orgánu, že vozidlo řídil. Podání ze dne 11. 5. a 1. 6. 2020, odeslaná správnímu orgánu z datové schránky žalobkyně, obsahují prohlášení žalobkyně, že vozidlo řídil řidič a že žalobkyně odpírá výpověď – obě podání jsou podepsána žalobkyní. Uvedená podání jsou tedy jednoznačně podáními žalobkyně, z nichž je patrné, že je činila žalobkyně (srov. § 37 odst. 2 správního řádu) a nejde o přípisy řidiče. Pokud žalobkyně v bodě 7 žaloby uvedla, že odkazované podání řidiče včetně doručenky tvoří přílohu žaloby, pak žádné takové podání k žalobě nepřiložila, což prokazuje jak záznam o ověření elektronického podání žaloby (čl. 24 soudního spisu), tak i seznam příloh žaloby na první straně žaloby. Lze uzavřít, že je nepravdivé žalobní tvrzení, že řidič na předvolání k podání vysvětlení reagoval písemným přípisem, ve kterém uvedl, že vozidlo řídil, a proto k věci nebude vypovídat do té doby, než bude zahájeno přestupkové řízení.
26. Pokud žalobkyně argumentovala tím, že podání řidiče bylo odesláno z její datové schránky, soud již výše vyložil, že z datové schránky žádná podání třetí osoby v této správní věci odeslána nebyla. Účelovost žalobních tvrzení je zřejmá i z žalobního tvrzení v bodě 8 žaloby, kde žalobkyně uvedla: „Jednalo se o zjevný omyl, když žalobce předal podání své asistentce k odeslání, ta jej však odeslala z datové schránky společnosti, namísto jeho osobní.“ Zde totiž žalobkyně potvrzuje, že doručovanou písemností z její datové schránky byla písemnost předaná asistentce žalobkyní, a nikoli řidičem.

27. Odkazovala-li žalobkyně ve vztahu k podání z cizí datové schránky na usnesení Ústavního soudu (správně: Nejvyššího soudu) ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 33 Cdo 2743/2013, nešlo o přílehlavý odkaz, protože v tamní věci na rozdíl od nyní posuzované věci nebyl rozpor mezi držitelem datové schránky (žalobkyně) a podatelem podání odeslaném z datové schránky (též žalobkyně). Žádný obsahový rozpor mezi označením autora podání (přílohy datové zprávy) a fikcí podpisu tedy není dán. Správní orgány tudíž správně nepostupovaly podle § 37 odst. 3 správního řádu, protože podání žalobkyně nevykazovala žádné vady.
28. Pokud žalobkyně zdůrazňovala, že správnímu orgánu byla osoba řidiče známa ze sdělení žalobkyně, pak správní orgány nespороvaly, že jediný údaj o osobě řidiče poskytla žalobkyně, ale odpovědnost žalobkyně za přestupek dovodily z toho, že žalobkyně odepřela výpověď a řádně předvolaný řidič, který byl současně jednatelem (soud dodává, že i jediným společníkem) žalobkyně se k věci přes výzvu nevyjádřil, tudíž věc řidiče jako přestupce byla odložena. Vzhledem k tomu byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku žalobkyně jako provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, protože správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče (při absenci svědků se dotázal žalobkyně) a následně správně řízení týkající se neznámého řidiče odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalobkyně totiž svého jednatele jako řidiče označila, ale současně odmítla vypovídat, přičemž řidič se bez omluvy nedostavil k podání vysvětlení, ač mu bylo v předvolání ze dne 2. 6. 2020 sděleno, co bude předmětem jeho vysvětlení. Soud závěr správních orgánů, že podmínky § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu byly splněny, z uvedených důvodů aprobuje.
29. Za situace, kdy provozovatel odmítne vypovídat a označí za řídící osobu svého jednatele, přičemž taková osoba přes výzvu neposkytne součinnost k ověření osoby řidiče, má soud stejně jako správní orgány za to, že správní orgány mohou věc neznámého řidiče odložit a postupovat podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. V takovém případě totiž správní orgány tímto učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, aniž by zjistily skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V této specifické situaci totiž provozovatel a jeho jednatel (či společník) jednají zjevně ve shodě, a to jak v laickém slova smyslu, tak i právním [srov. § 78 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech]. Jednateli žalobkyně náleželo podle § 195 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, obchodní vedení žalobkyně. Vzhledem k tomu mu muselo být zřejmé, že při absenci jakýchkoli jiných důkazů bude za přestupek odpovědná žalobkyně jako provozovatel vozidla, pokud na výzvu k podání vysvětlení nebude reagovat. Proto jak žalobkyně, tak i její jednatel musí nést důsledky jimi zvolené strategie. Že jde o strategii společnou je zřejmé z toho, že řidič jako jednatel žalobkyně byl povolán k jejímu obchodnímu vedení.
30. Nedůvodné byly tudíž i žalobní námitky, že správní orgány měly vyvinout další procesní aktivitu ke zjištění osoby řídící vozidlo. Jak bylo výše vyloženo, v situaci, kdy je provozovatel a jím označený řidič ve shodě a již jen z titulu svých postavení realizují společnou procesní strategii, naprosto postačí, když správní orgány řádně vyzvou k součinnosti jednatele provozovatele vozidla jednou. Bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie, pokud by byl jednatel k podání vysvětlení donucován opakovaným předvoláním nebo ukládáním pokuty, kdy pro uplatnění práv a zájmů jak jednatele, tak i provozovatele postačuje učinit jednu řádnou výzvu či předvolání. Ze stejných důvodů povinnost správního orgánu podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu nezahrnuje identifikaci řidiče z pořízené fotografie za situace, kdy provozovatel odmítá

výpověď, za řidiče označuje svého jednatele a ten na výzvu nereaguje.

31. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2021, č. 6 As 49/2021 - 20, protože zde byla řešena totožná procesní situace - provozovatel vozidla označil a řádně identifikoval jako řidiče svého jednatele, který převzal výzvu k podání vysvětlení, avšak nijak na ni nereagoval (viz body 13 a 15 rozsudku). Nejvyšší správní soud zde v bodě 12 zdůraznil, že pro posouzení těchto věcí jsou zásadní konkrétní okolnosti daného případu. Nejvyšší správní soud poukázal v bodech 15 a 16 rozsudku na to, že pro posouzení této věci je právně významný vztah označeného řidiče vůči provozovateli vozidla – jednatel má pod kontrolou veškerou komunikaci se správními orgány, ví o všech okolnostech postupu správních orgánů od samého začátku, proto fakt, že jednatel nijak nereaguje na převzatou výzvu k podání vysvětlení, představují kroky správního orgánu v podobě zaslání jedné výzvy splnění podmínky nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Pokud provozovatel označí za řidiče svého jednatele, který se bez omluvy nedostaví k podání vysvětlení, a následně provozovatel napadne postup správních orgánů ohledně zjištění skutečného pachatele přestupku, jde o postup obstrukční.
32. Závěry zdejšího soudu jsou na shodném skutkovém půdorysu ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu v právě uvedeném rozsudku, kdy tudíž soud shrnuje, že podmínky § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu byly splněny, žalobní námitky prvního okruhu jsou nedůvodné a žalobkyně jednala ve věci obstrukčně.
33. K žalobnímu odkazu na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2017, č. j. 30 A 122/2016-24, soud uvádí, že zde prezentované závěry lze vztahovat k tam řešené věci, která se od nyní posuzované věci liší v tom, že osoba, kterou provozovatel identifikoval jako řidiče, měla mít vozidlo od provozovatele zapůjčeno na základě nájemní smlouvy, aniž by mezi provozovatelem a údajným řidičem bylo personální spojení – v posuzované věci jde o osoby jednající ve shodě, kdy provozovatel odepřel výpověď.
34. K žalobnímu odkazu na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22, a ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 – 21, soud uvádí, že i tato věc se od posuzované věci liší ve dvou podstatných skutečnostech: Zaprvé, zde se na rozdíl od řidiče v posuzované věci údajný řidič neseznámil s výzvou k podání vysvětlení (v posuzované věci byla výzva řádně doručena do rukou řidiče) a provozovatel neodmítl výpověď. Zadruhé, mezi provozovatelem a údajným řidičem nebylo personální spojení – v posuzované věci jde o osoby jednající ve shodě.
35. Jelikož správní orgány odůvodnily svá rozhodnutí i závěrem o obstrukčním jednání žalobkyně, soud se věnoval i této otázce, k níž se vztahovaly žalobní námitky v bodě 19 žaloby. Na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně byla zastoupena obecným zmocněncem, kdy sdělení osoby řidiče (v posuzované věci šlo o jednatele žalobkyně), který je následně v řízení pasivní, odpovídá jedné z procesních taktik obecných zmocněnců spojených s osobou advokáta Mgr. Voříška. Vzhledem k účelovosti tohoto postupu (procesní obstrukční strategii) bylo podle žalovaného postačující, a soud to výše aproboval, když správní orgán sděleného řidiče před odložením této věci obeslal toliko jednou výzvou k podání vysvětlení. Soud v této souvislosti konstatuje, že zmocněnec P. K. převzal zastoupení žalobkyně ve fázi odporu proti příkazu a zastupoval ji v celém dalším průběhu správního řízení. V soudním řízení správním zastupuje žalobkyni advokát Mgr. Václav Voříšek.
36. Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k obstrukčním praktikám určitých skupin zmocněnců a zástupců vzhledem k jejich rozsahu již mnohokrát ve svých rozsudcích vyjádřil.

37. V rozsudku ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019 – 61, Nejvyšší správní soud přehledně vyložil úvahová východiska v obdobných věcech. Zde, v bodě 22, uvedl, že judikatura dospěla k závěru, že je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců, od případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. Dále zdůraznil, že je třeba důsledně rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí. *„V případě nejrůznějších obstrukčních praktik je namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.“* (shodně bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, č. j. 10 As 13/2020 – 39).
38. V rozsudku ze dne 7. 12. 2021, č. j. 10 As 13/2020 – 39, bod 28, Nejvyšší správní soud vyložil, že při stanovování kvalitativních a kvantitativních požadavků na zjištění skutkového stavu lze přihlížet k tomu, že zmocněnec P. K., jak je známo správním soudům z úřední činnosti, *„vystupuje v mnohých obdobných sporech a je spojen s nejrůznějšími procesními obstrukcemi či účelovými jednáními (srov. dále např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 22. 9. 2020, čj. 10 As 94/2020 - 36, a ze dne 6. 10. 2020, čj. 10 As 259/2020 - 27). NSS si je vědom, že to není stěžovatel, kdo systematicky užívá účelových jednání, z logiky věci však nese procesní následky spojené s výběrem svých zástupců (srov. obdobně rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 12. 2019, čj. 10 As 241/2019 - 36).“*
39. Soud konstatuje, že i žalobní námitky v bodě 19 byly nedůvodné. Není sporu o tom, že obstrukční praktikou není sdělení provozovatele, že vozidlo řídil jeho jednatel. Správní orgány však takové sdělení provozovatele vozidla za obstrukční neoznačily. Podle správních orgánů, a soud je téhož názoru, je obstrukční takové jednání provozovatele, pokud nejprve za řidiče označí svého jednatele (nutně s vědomím tohoto jednatele). Poté tento jednatel nereaguje na doručenou výzvu k podání vysvětlení (z povahy právní konstrukce právnických osob s vědomím provozovatele, jehož je jednatelem). A následně se provozovatel uložené pokutě brání tím, že řidič potvrdil řízení vozidla a odepřel výpověď, že měl správní orgán jednatele donutit k vysvětlení opakovaným předvoláním a uložení pořádkové pokuty, že měl správní orgán zkoumat shodu obličeje řidiče na fotografii s obličejem jednatele. A právě takto postupovala žalobkyně. Je-li jednatel původcem projevů vůle právnícké osoby navenek, pak je zjevně procesní postup žalobkyně, dovolávajíc se procesních postupů vůči jednatele, obstrukční.
40. Ani druhý okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
41. Jelikož žalobkyně v řízení před správním orgánem prvního stupně nenamítala, že na předmětné pozemní komunikaci byla stanovena dopravní značkou B20 nejvyšší dovolená rychlost 70 km/hod., prvoinstanční rozhodnutí se této otázce logicky nevěnovalo. Teprve v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně tuto námitku uvedla a požadovala doplnit dokazování o ohledání místa a výpověď řidiče.
42. Tuto odvolací námitku vypořádal žalovaný na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že obdobnou námitku uplatňují obvinění z přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zastupování výše uvedenými zmocněnci opakovaně. Dále žalovaný poukázal na to, že na správních orgánech nelze požadovat prokazování skutečnosti, že v místě nebylo osazeno dopravní značení, které by stanovilo vyšší nejvyšší dovolenou rychlost, protože to má tvrdit a doložit obviněný. Jedině v takovém případě by bylo povinností správního orgánu se předmětnou okolností blíže zabývat a vést tímto směrem i podrobnější dokazování. „Zdejší správní nicméně navzdory uvedenému učinil dotaz k Odboru dopravy Magistrátu města Plzně ohledně dopravního značení v daném místě. Z odpovědi Magistrátu města Plzně č. j. MMP/115042/21 ze dne 16. 4. 2021 pak vyplývá, že na ulici Folmavská, v úseku ul. U Letiště - U Panasoniku není ani v jednom směru jízdy zvýšena nejvyšší dovolená rychlost na 70 km/hod. V tomto úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou zákona o silničním provozu na 50 km/hod. Totožné závěry přitom vyplývají i ze snímku z Googlemaps streetview, které zdejší správní orgán do spisu rovněž založil. Zdejší správní orgán má na základě těchto podkladů, stejně jako na základě oznámení přestupku Městské policie Plzeň a výstupu z rychloměru, v němž je limit místa rovněž uveden, za prokázané, že v inkriminovaném místě byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou na 50 km/hod., přičemž námitku, že nejvyšší dovolená rychlost byla místní úpravou zvýšena na 70 km/hod. považuje za vyvrácenou.“ Žalovaný měl vyjádření odboru dopravy Magistrátu města Plzně za přípustný důkaz, protože Magistrát města Plzně je podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích správním orgánem příslušným ke stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích na místních komunikacích v jeho obvodu, a proto je právě a jen tento správní orgán oprávněn k tomu, aby se vyjádřil ke stanovení místní úpravy na pozemní komunikaci ul. Folmavská. „Uvedené vyjádření nadto vyhotovil Odbor dopravy Magistrátu města Plzně, tedy odbor odlišný od Odboru správních činností, který rozhoduje o přestupku. Odbor dopravy navíc toto vyjádření poskytl k žádosti Krajského úřadu Plzeňského kraje, nikoliv na základě žádosti Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, neboť odpovídající námitku odvolatelka uplatnila poprvé teprve v odvolání. Nelze proto mít za to, že by vyjádření Odboru dopravy bylo pouze pokračováním odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.“

Jakkoli internetové snímky nepodchycují celý měřený úsek pozemní komunikace Folmavská, nezvýšení nejvyšší dovolené rychlosti je prokázano oznámením přestupku, výstupem z rychloměru, na němž je uveden rovněž rychlostní limit místa, a vyjádřením odboru dopravy Magistrátu města Plzně. „Úvaha odvolatelky, že by Magistrát města Plzně stanovil v úseku komunikace, na němž je rychlost vozidel orgánem města Plzně měřena úsekovým měřením rychlosti, místní úpravou v části tohoto úseku rychlost odchýlně, je nadto zcela absurdní. Nad rámec nutného odůvodnění zdejší správní orgán dodává, že mu je daný úsek komunikace z místní znalosti dobře znám, a proto ví, že rychlost 70 km/h v daném místě nikdy stanovena místní úpravou nebyla.“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí důkazní návrhy žalobkyně odmítl pro nadbytečnost. Žalovaný odmítl i postup podle § 50 odst. 2 správního řádu, protože skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný. Žalovaný dodal, že žalobkyně byla zastoupena profesionálním obecným zmocněncem, a proto mohla důkazy ke svým tvrzením předkládat v průběhu celého řízení. Dále žalovaný doplnil, že je mu známa praxe obecných zmocněnců spolupracujících s P. K. a Mgr. Voříškem, kteří svá tvrzení o existenci značky B20a dokládají upravenými fotografiemi z googlemaps, do nichž ve photoshopu či jiném obdobném softwaru doplňují dopravní značky (viz např. řízení vedené u zdejšího správního orgánu pod sp. zn. ZN/745/DSH/17 a u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 17 A 53/2018, dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 10. 2017, č. j. 20 A 30/2016-49).

43. Soud odkazuje na bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 – 35: „Stěžovateli lze sice přisvědčit v tom, že důkazní břemeno v přestupkovém řízení primárně spočívá na správním orgánu (řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality), je však nezbytné dodat, že pokud je tvrzením obviněného z přestupku (zde tvrzením stěžovatele) některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37).“ (shodně bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 100/2019 – 57).
44. Soud se s popsanou argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí shoduje. Závěr žalovaného, že na předmětné komunikaci nebyla umístěna dopravní značka zvyšující nejvyšší dovolenou rychlost, je naprosto dostatečně prokázán souhrnem opatřených důkazů. Stěžejním je vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, ze dne 16. 4. 2021, č. j. MMP/115042/21, podle něhož nebyla nejvyšší dovolená rychlost na předmětné komunikaci místní úpravou zvýšena, které tedy vyloučilo žalobkyní tvrzené umístění dopravní značky B20a. Tento klíčový důkaz doplňovaly další dva podpůrné důkazy – jednak internetové fotografie, které vylučovaly umístění značky ve vyfotografované oblasti a dále údaj rychloměru. Ve svém souhrnu byly tyto důkazy vzhledem k naprosto obecnému tvrzení žalobkyně dostatečným důvodem pro vyvrácení tvrzení žalobkyně. Žalobkyně totiž ani netvrdila, kde konkrétně měla být značka umístěna, ani své tvrzení o jejím umístění nijak nedoložila. Šlo tedy o natolik obecnou procesní obranu, že ji správní orgány nebyly povinny prověřovat důkazy navrženými žalobkyní. Lze dodat, že i kdyby umístění značky řidič ve své výpovědi tvrdil, nebylo by to samo o sobě s to vyvrátit závěr o neumístění značky. Ač samozřejmě nelze zcela vyloučit, že by vyjádření MMP neodpovídalo skutečnosti, byly námitky žalobkyně natolik nepravděpodobné a v rozporu se všemi opatřenými důkazy, že bylo na žalobkyni, aby své tvrzení o umístění značky podpořila nějakým důkazem, byť i jen slabší síly. Pokud by tak učinila, vznikla by správním orgánům povinnost toto prošetřit, ale to nebyl posuzovaný případ. Soud ani nepřehlédl, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že je mu situace na místě, vyvracející tvrzení žalobkyně o existenci značky, dobře známa. Soud tedy aprobejuje závěr správních orgánů o tom, že námitky umístění značky byly vyvráceny a důkazy navržené žalobkyní nebylo třeba pro nadbytečnost provádět.
45. Námitka žalobkyně, že internetový snímek zachycuje jen malou část komunikace, nemůže obstát, protože žalobkyně netvrdila, kde konkrétně měla být dopravní značka umístěna, přičemž tento snímek, jak je výše uvedeno, samozřejmě prokázal absenci značky v místech, které byly fotografovány, a byl v souladu s ostatními opatřenými důkazy. Sám o sobě by tedy internetový snímek jako důkaz nemohl obstát, ale v souhrnu s ostatními důkazy šlo o podporu zjištění, že značka na komunikaci umístěna nebyla. V podstatě stejná situace byla u námitky vztahující se k rychloměru - rychlost v něm nastavená sama o sobě absenci značky neprokazuje, ale v souhrnu s ostatními důkazy skutkový závěr správních orgánů osvědčuje. Oznámení o přestupku úpravu nejvyšší dovolené rychlosti též samo o sobě neprokazuje, ale podporuje ostatní důkazy k této skutečnosti, protože jím (též) Městská policie Statutárního města Plzeň potvrdila nejvyšší dovolenou rychlost na předmětném místě ve výši 50 km/hod. Soud aprobejuje závěr žalované v napadeném rozhodnutí, že vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, ze dne 16. 4. 2021, č. j. MMP/115042/21, je zákonným důkazem ve věci, kdy jde o správní orgán, odlišný od správního orgánu prvního stupně, který je věcně i místně příslušný ke stanovení místní úpravy provozu na předmětné komunikaci. Vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, ze dne 16. 4. 2021, č. j. MMP/115042/21, vskutku prokazuje právní stav

(neumístění značky tvrzené žalobkyní). Nicméně bylo na žalobkyni, aby konkrétní umístění značky tvrdila a doložila své tvrzení tak, aby vznikly pochybnosti o tom, že faktický stav byl s tím právním v rozporu. Takto však žalobkyně nepostupovala a pouze obecně tvrdila existenci značky. Domáhala-li se žalobkyně v této důkazní situaci ohledání místa, správní orgány tomuto důkaznímu návrhu správně vzhledem k jeho nadbytečnosti nevyhověly, kdy odkázaly na důkazy prokazující neexistenci umístění značky a úřední znalost místních poměrů. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby například předložila fotodokumentaci toto vyvracející. Žalobní argumentace závazností umístění značky byla mimoběžná, protože existence umístění značky nebyla prokázána. Soud aprobejuje i závěr žalovaného, že nebylo jeho povinností vyzývat žalobkyni k opatření podkladu rozhodnutí podle § 50 odst. 2 správního řádu – žalobkyně v žalobě ani neuvedla, o jaký konkrétní podklad by mělo jít, přičemž podle § 50 odst. 2 správního řádu má jít o podklad nutný pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že skutkový stav nutný pro vydání rozhodnutí v rozsahu dle § 3 správního řádu správní orgány provedeným dokazováním zjistily, nebyl pro postup podle § 50 odst. 2 správního řádu žádný důvod. Není ani pravdou, že by správní orgány neumožnily žalobkyni prokázat její tvrzení – zaprvé důkazy navržené žalobkyní byly z výše uvedených důvodů nadbytečné a zadruhé sama žalobkyně žádné důkazy nepředložila.

46. Soud shrnuje, že obecná tvrzení žalobkyně o umístění dopravní značky s vyšší nejvyšší dovolenou rychlostí nebyly s to založit rozumné důvody k pochybnostem o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění žalovaného o opaku. Soud odkazuje i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publ. ve Sb. NSS pod č. 3577/2017, podle nějž *„[p]okud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitě v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje; (...)“* Správní orgány opřely svůj závěr o neexistenci dopravní značky o postačující soubor důkazů. Námitku ohledně nedostatečného dokazování proto soud posoudil jako tvrzení, které není samo o sobě způsobilé zpochybnit zjištěný skutkový stav věci. V kontextu ostatních uplatněných námitek žalobkyně se tvrzení žalobkyně o existenci dopravní značky na místě samém jeví být pouze účelovým.
47. Soud tedy neshledal žádnou z žalobních uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Soud pro úplnost dodává, že se nezabýval požadavky žalobkyně ve vztahu ke zveřejňování údajů Nejvyšším správním soudem, kdy žalobkyně v bodě 49 žaloby uvedla, že nejde o žalobní námitku, ale o upozornění Nejvyššímu správnímu soudu. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 427/2020 – 41, bod 21: *„Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.“* (shodně např. i bod 24, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 357/2019 – 42).

VI.

Náklady řízení

49. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na ni vzdal ve vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. února 2022

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně